

Твой драгоценен, твой мъждък;
 На угощане съмъ азъ,
 Зарадък тебе да жадък,
 Да въздъхаш съкъ часъ.

Пакъ когато че съгледашъ
 По край тебе обикъвътъ,
 Като сънкъ, да минува;
 Вечъ да знаешъ че съмъ умрътвътъ.
 Тазъ е най-послѣдниятъ срѣща
 Съ тебъ на мои-тъ душъ;
 Зарадъкъ ми не та подсъща
 Да пролѣтъши единъ сълзъ.

КРАЙ.

